

Arrest

nr. 282 249 van 21 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de stad Oostende

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Oostende van 15 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEN BOGAERDE, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BEERNAERT, die loco advocaat S. LOGIE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 maart 2022 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Belgische minderjarig kind.

1.2. Op 15 juni 2022 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §3, gelezen in combinatie met artikel 58, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15-03-2022 werd ingediend door:

*Naam: T.I (Verklaarde naam)
Voorna(a)m(en): P. (Verklaarde naam)
Nationaliteit: Afghanistan (Verklaarde nationaliteit)
Geboortedatum: X
Geboorteplaats: Baghlan (Afghanistan)
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

(...)

*(x) De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie;
er werd geen geldig identiteitsbewijs voorgelegd”*

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft een syntheseseminarie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

“schending van

- art. 40ter §2 en art. 41 §2 Vreemdelingenwet*
- artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht”.*

Hij betoogt als volgt:

“Samenvatting:

Verzoeker partij heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend bij Stad Oostende op grond van art. 40ter Vreemdelingenwet.

Hij is de vader van een Belgisch kind, heeft en relatie met de moeder, met wie hij al twee jaar samenwoont.

Verzoeker beschikte bij de aanvraag gezinshereniging niet meer over een geldige verblijfstitel in Frankrijk. Deze was verlopen gedurende de samenwoning met zijn partner in België. Verzoeker kon deze niet verlengen, omdat hij niet meer woonachtig was in Frankrijk.

Om die reden beschikt verzoeker niet (meer) over een geldig paspoort. Over een geldig visum beschikt hij al helemaal niet: er is geen visum vereist om van Frankrijk naar België te reizen.

Art. 40ter Vreemdelingenwet is van toepassing op de situatie van verzoeker. §2 van dat artikel stelt dat de verzoeker zijn identiteit moet bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument.

Met ‘geldig identiteitsdocument’ wordt bedoeld een officieel stuk, waarmee de identiteit van de verzoeker kan worden vastgesteld. Ook een vervallen paspoort geldt als geldig identiteitsdocument (N. DE MOOR, Gezinshereniging, Kluwer, 2013, p. 40).

Welnu, verzoeker heeft de volgende documenten voorgelegd:

- zijn (vervallen) Frans paspoort;*
- zijn (vervallen) Franse verblijfstitel;*
- zijn originele taskara met Nederlandse vertaling.*

De taskara heeft bovendien geen geldigheidsduur, en is tot op vandaag geldig.

Uit deze stukken afzonderlijk en a fortiori uit de samenlezing ervan komt de identiteit van verzoeker ontegensprekelijk vast te staan.

De eis tot voorlegging van een geldig paspoort en geldig visum is niet van toepassing op de situatie van verzoeker.

Verweerster werd terzake aangeschreven door de raadsman van verzoeker, doch niettemin werd door verweerster een weigering opgesteld.

De enige motivering in de weigeringsbeslissing was: "er werd geen geldig identiteitsbewijs voorgelegd". Deze motivering staat haaks op de realiteit, hierboven uiteengezet.

De bestreden beslissing is dan ook foutief en dient vernietigd te worden.

Verwerende partij aanvaardt in de nota met opmerkingen dat de aanvraag gebeurde op grond van 40ter Vreemdelingenwet.

Verwerende partij kan echter niet uitleggen waarom in die situatie door stad Oostende een geldig paspoort voorzien van een geldig visum werd vereist.

Verwerende partij probeert dat in de nota te remediëren door eenvoudigweg te zwijgen over de eerdere eis van Stad Oostende, maar nu enkel te stellen dat er geen geldig identiteitsdocument werd voorgelegd.

Zoals hierboven weergegeven is ook dat incorrect:

- met geldig identiteitsdocument wordt elk officieel document bedoeld waarmee de identiteit kan vastgesteld worden. Ook een vervallen paspoort is een geldig identiteitsdocument in de zin van art. 40ter Vreemdelingenwet (cf. supra).

- verwerende partij laat bovendien handig weg dat verzoeker bij schrijven d.d. 04.06.2022 (stuk 6) wél een geldige Afghaanse ID-kaart (taskara) met Nederlandse vertaling heeft bezorgd (stuk 4) én een Franse verblijfskaart (titre de séjour) (stuk 3).

In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt werd er dus niet enkel een 'reisdocument voor vreemdelingen' voorgelegd.

Verwerende partij argumenteert tot op vandaag tegen de voorliggende stukken in."

3.2. De formele motiveringsplicht heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen eventueel op nuttige wijze daartegen op te komen. Hiertoe volstaat het dat in de bestreden beslissing duidelijk, maar desnoods bondig, wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

Dit is in casu het geval. Vermits verzoeker betoogt dat de motivering haaks staat op de realiteit en "foutief" is, geeft hij aan kennis te hebben van de motieven van de bestreden beslissing, zodat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan wordt niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

3.3. Stuk 1 gevoegd bij de nota met opmerkingen betreft de bijlage 19ter van 15 maart 2022 waarin de in punt 1.1. bedoelde aanvraag van verzoeker werd genoteerd. Hierin kan worden gelezen dat verzoeker

heeft overgemaakt: *“vervallen//reisdocument vr vreemdelingen (... afgegeven te Frankrijk, geldig van 23-08-2019 tot 22-08-2020), betalingsbewijs van de retributie: betaling 15/03/2022”*.

In de bijlage 19ter kan voorts nog worden gelezen: *“De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 14-06-2022, de volgende documenten over te leggen: geldig paspoort”*.

3.4. In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de in punt 1.1. bedoelde aanvraag wordt geweigerd omdat *“er werd geen geldig identiteitsbewijs voorgelegd”*.

3.5. Verzoeker heeft een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart in functie van zijn Belgisch minderjarig kind ingediend. Het blijkt niet en verzoeker geeft ook niet aan dat dit kind gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Derhalve is artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemde-lingenwet van toepassing. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“[...] De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° [...];

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

3.6. Voormelde bepaling, ingevoerd bij de wet van 25 april 2007, werd vervangen bij de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 27 juni 2016, artikel 18). Voorheen (sinds de inwerkingtreding van wet van 8 juli 2011) bepaalde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet omtrent de ouders van minderjarige Belgen: *“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: – (...) – de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”* Er moet dan ook worden vastgesteld dat de wetgever met de voormelde wet van 4 mei 2016 de documentaire voorwaarde voor de aanvraag van een ouder van een Belgisch minderjarig kind heeft aangescherpt. Sinds de inwerking-treding van deze wet is het immers vereist dat de vader of moeder van een minderjarige Belg zijn of haar identiteit bewijst door middel van *“een geldig identiteitsdocument”*, terwijl het voorheen volstond om *“een identiteitsdocument”* over te leggen. Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het niet volstaat om zich te voegen bij minderjarige Belgische kinderen om een recht op gezinshereniging erkend te zien.

3.7. Gezien het voormelde en vermits verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag qua identiteits-document een *“vervallen//reisdocument vr vreemdelingen (... afgegeven te Frankrijk, geldig van 23-08-2019 tot 22-08-2020)”* heeft overgemaakt, hij bij zijn synthesememorie een Frans reisdocument voegt met die geldigheidsduur en hij in zijn synthesememorie zelf stelt dat hij bij de aanvraag niet meer beschikte over een geldig reisdocument, kan de Raad de beslissing van verweerder die dit beoordeelt als *“geen geldig identiteitsdocument”*, niet foutief of kennelijk onredelijk achten.

3.8. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat een vervallen paspoort ook geldt als een geldig identiteitsdocument. Hij kan bezwaarlijk voorhouden als zou de lopende geldigheidsduur van een reisdocument geen uitstaans hebben met de vraag of dit *“geldig”* is of niet. Dit is immers inherent aan een geldigheidsdatum op een reisdocument. De vermelde geldigheidsduur – in casu *“23-08-2019 tot 22-08-2020”* – bakent de periode af waarbinnen het identiteitsstuk op geldige wijze kan worden aange-wend. Iets wat vervallen is, is niet meer geldig (zo kan in Van Dale onder *“vervallen”* worden terugge-vonden: *“niet langer gelden”*). Volledigheidshalve wijst de Raad er in deze nog op dat wanneer het de wil van de wetgever is dat een identiteitsdocument, waarvan de geldigheidsduur is verstreken, volstaat, hij de verwijzing naar de afgifte van *“een identiteitsdocument”* had kunnen behouden (cf. punt 3.6.). Verzoekers bondige verwijzing naar rechtsleer, waarvan het betrokken uittreksel ook niet verstrekt wordt, kan aan dit alles geen afbreuk doen.

3.9. Uit de stukken gevoegd bij de nota van verweerder blijkt niet dat verzoeker ter ondersteuning van zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag nog andere stukken zou hebben overgemaakt dan een verstreken Frans

reisdocument. Verzoeker verwijst in zijn synthesesememorie naar stuk 6 dat hij eraan toevoegt. Dit stuk betreft een mailbericht van 4 juni 2022, opgesteld door de raadman van verzoeker, V.C., en gericht aan de stad Oostende, Dienst Vreemdelingenzaken. In de hoofding van de mail kan echter worden gelezen: *“Betreft T.P.- betr. regularisatie 9 bis”*. In deze mail stelt de raadsman dat hij naast de reeds bezorgde kopie van het verstreken paspoort, tevens de volgende stukken voegt, *“- Nationale ID-kaart van Afghanistan, met nummer....., met Nederlandse vertaling – Verblijfstitel Frankrijk (titre de séjour), geldig van 23.08.2018 tot 22.08.2020”*. De betrokken raadsman legt hierin uit dat uit de samenlezing van de stukken blijkt dat de identiteit van zijn cliënt ontegensprekelijk vaststaat, waardoor de ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is vervuld. Gezien deze stukken verstuurd werden per mail waarin in de hoofding kan worden gelezen dat het *“betr. regularisatie 9 bis”*, kan de Raad het niet foutief of kennelijk onredelijk achten dat de stad Oostende, Dienst Vreemdelingenzaken, die redelijkerwijze dagelijks veel mailberichten ontvangt die vreemdelingen betreffen, de betrokken mail niet linkt aan de in punt 1.1. bedoelde aanvraag van verzoeker. Bijkomend ziet de Raad niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek dat hiermee geen rekening werd gehouden. Verzoeker stelt zelf in zijn synthesesememorie dat hij niet meer beschikt over een geldige verblijfstitel voor Frankrijk en een verstreken Franse verblijfstitel is uiteraard ook geen geldig identiteitsdocument. Er kan aan de hand van de stukken 4 en 6 gevoegd bij de synthesesememorie niet worden nagegaan of de raadsman via mail een (voor eens-luidend verklaarde kopie van de) originele taskara heeft verzonden. Alleszins ontbreekt een voor eensluidende verklaarde vertaling waardoor dit niet in overweging kan worden genomen als een geldig identiteitsdocument zoals verzoeker het voorhoudt op basis van de inhoud van dit stuk. De Raad ziet ook niet in hoe twee verstreken identiteitsdocumenten gecombineerd met deze taskara samen genomen kunnen voldoen aan de wettelijke voorwaarde van een *“geldig identiteitsdocument”*.

3.10. Verzoeker kan er ook niet over vallen dat verweerder op de bijlage 19ter vermeldt dat verzoeker wordt verzocht om binnen de drie maanden een geldig paspoort neer te leggen (cf. punt 3.3.) als hij zelf ter ondersteuning van zijn aanvraag een verstreken paspoort neerlegt.

3.11. Uit de betrokken bijlage 19ter kan ten slotte niet worden afgeleid dat verweerder zou hebben vereist dat verzoeker een geldig paspoort voorzien van een geldig visum diende neer te leggen, zoals verzoeker voorhoudt in zijn synthesesememorie.

3.12. Het staat verzoeker vrij zijn reisdocument te laten verlengen door de Franse autoriteiten, die hem internationale bescherming hebben verleend, en vervolgens een nieuwe aanvraag in te dienen.

Het eerste middel is derhalve ongegrond.

3.13. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“schending van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”*.

Hij betoogt als volgt:

“Samenvatting:

Uit de uiteenzetting hierboven blijkt dat er voldoende redenen zijn om de gezinsband van verzoeker te beschermen.

Verzoeker heeft al enkele jaren een relatie met mevr. N.S. en heeft samen met haar een dochtertje.

Verzoeker had voorheen een wettig verblijf in Frankrijk op grond van toegekende internationale bescherming. Dat verblijf werd niet hernieuwd, gelet op zijn samenwoning met zijn partner in België.

Het zou maar al te gek zijn dat verzoeker teruggestuurd zou worden naar een land waarover geoordeeld werd dat het onveilig was voor verzoeker!

Verzoeker is evenmin in de mogelijkheid om vrijwillig te keren om van daaruit een visum aan te vragen, net omwille van de erkende onveiligheidssituatie.

Verzoeker is aldus genoodzaakt om zijn verblijfssituatie vanuit België in orde te brengen, opdat hij bij zijn partner en dochtertje zou kunnen blijven. Voor verzoeker bestaat er geen alternatief.

Echter, door de beslissing tot weigering van een lang verblijf, loopt verzoeker een reële kans om alsnog uitgewezen te worden, waardoor zijn stabiele gezinsband bruusk zou verbroken worden.

Verwerende partij stelt dat niet aangetoond wordt op welke wijze art. 8 EVRM zou geschonden worden. Dat argumentatie van verzoeker is nochtans duidelijk: door hem een verblijf te weigeren, zal het gezin van verzoeker uit elkaar getrokken worden, zonder garantie op herstel.”

3.14. De door verzoeker opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM is volledig gelinkt aan een uitzetting en terugsturing naar het land van herkomst. De bestreden beslissing gaat echter niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Er kan dus ook geen sprake zijn van een uitwijzing. De bestreden beslissing houdt op zich geen scheiding in tussen verzoeker, zijn partner en hun dochter. Een schending van artikel 8 van het EVRM dreigt dan ook niet, zodat verzoeker ook niet de verwachting kon koesteren dat verweerder hierover zou motiveren.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA